

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALBERT ACREMANT

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Α σπίτια τους βρισκόγονταν σε απόστασι λίγων μέτρων τὸ ἓνα ἀπ' τὸ ἄλλο, στὸν μικρὸ δρομάκι τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Κάθε φορὰ πού ὁ Κλαύδιος ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πᾶν στὸ δικαστήριον—γιατί ἦταν δικηγόρος—ἡ Ειρήνη καθότανε στὸ παράθυρό της, περιμένοντάς τον νὰ περάσῃ.

Ὁ Κλαύδιος ἦταν νέος, καλοκαρῶμενος, με ἀθλητικὸ παράστημα καὶ με κομψὸ χαριτωμένον βράδιον. Παρὰ τὴν νεότητά του ὁμοιος, ἐθεωροετο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶ φημισμένους δικηγόρους τῆς πόλεως. Σ' ὅποια δίκη συνηγοροῦσε, κατορθώνει πάντοτε, με τὶς φλογερὰς ἀγορεύσεις του, νὰ συζητῇ τοὺς ἐνόρκους καὶ ν' ἀποφῶνι τὸν κατηγοροῦμενον.

Ἡ Ειρήνη κάθε φορὰ πού τὸν ἐβλεπε νὰ περνᾷ συλλογιζότανε: — Τὶ θαυμάσιος σύζυγος θὰ ἦταν ὁ Κλαύδιος γιὰ μένα.

Στὴν ἀρχή, ἡ φιλοδοξία της κυρίως, ἦταν ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νὰ θέλῃ τὸ νέο δικηγόρο γιὰ σύζυγό της. Ὁ Κλαύδιος ἦταν ὅπου οἰκογένεια πολὺ καλυτέρη ἀπὸ τὴν δική της, εἶχε περιουσία ἀγάλῃ καί, τὸ πλουσιώτερο, τὸ μέλλον του προσηγγέλλετο λαμπρότατο. Ὡστόσο τὸ δνεῖο της νὰ παντρευτῇ τὸν νεαρὸ δικηγόρο δὲν ἦταν καὶ τόσο παράλογο. Γιατί ἡ Ειρήνη, ἂν δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία, ἦταν ἐν τούτοις ἕνα ἀπ' τὰ πρῶ χαριτωμένα κορίτσια τῆς πόλεως, με τὸ γλυκὸ γοητευτικὸ πρόσωπό της καὶ με τὰ μεγάλα γαλιὰ καὶ ἀφελή μάτια της. Εἶχε ἀρεστὸ ἐπιδοχίον. Κι' ἐκτός αὐτοῦ εἶχε καὶ πολλὰ ἄλλα χαρίσματα. Ἦταν πρῶτης τάξεως οἰκοκυρὰ καὶ ἡ μητέρα της εἶχε ἀφίσει σ' αὐτήν, παρὰ τὴν μικρὴ ἡλικία της, ὅλη τὴν διδύχου τοῦ σπιτιοῦ.

Τελευταία εἶχε κόψει τὰ μαλλιά της, ἀλλὰ μ' ἕναν τρόπο σεμνὸ καὶ συγχρόνως χαριτωμένον. Τέλος, ὅλοι στὴν μικρὴ ἐκείνη ἐπαρχιακὴ πόλι εἶχαν τὴν γνώμη πὼς ἡ Ειρήνη θὰ γινόταν μιά σύζυγος πρῶτης τάξεως.

Ἀλλὰ, ἂν στὴν ἀρχή, ὅπως εἶπαμε, ἡ φιλοδοξία ἦταν ἐκεῖνο πού ἐπρόκεινε τὴν νέα πρὸς τὸν Κλαύδιο, σιγά—σιγά, ἄρχισε με τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὸν ζωηρὴ συμπάθεια κα' ἔπειτα ἐρωτικὴ φλογερό.

Ἐπὶ μῆνες πολλοὺς ἔσπαζε τὸ χαριτωμένον κεφάλαιόν της γιὰ νὰ βρῇ ἕναν ἄνδρα νὰ τὸν πληροῖσῃ. Ἀρχισε νὰ βγαίνει ἔξω τὴν ὥρα πού περνοῦσε ὁ Κλαύδιος ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἔτσι πού νὰ συμβαδίζουν ἐπὶ ἀρχετικῇ ὥρᾳ εἰς λίγη ἀπόστασι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ὁ Κλαύδιος ὁμοιος δὲν ἔδινε καὶ τόση προσοχὴ σ' αὐτήν, Φανόνταν σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἀποροφημένος ἀπ' τὶς διχογραφίαις καὶ τὶς ἀγορεύσεις του.

Κάποτε ὁμοιος ἡ τύχη φάνηκε σὰ νὰ εὐνοῖα τὰ σχέδιά της. Ἐνας ἀγαθοεργὸς σύλλογος εἶχε ὀργανώσει μιά μεγάλη φιλοanthρωπικὴ ἐστῆθ, στὴν ὅποια παρεντέθηκε ὅλη ἡ καλὴ κοινωνία τῆς πόλεως. Ἡ Ειρήνη ἤξερε πὼς δὲν μπορούσε νὰ λείψῃ ἀπ' αὐτήν ὁ Κλαύδιος καὶ γι' αὐτὸ πῆγε κα' αὐτὴ μαζί με κάποιον φιλενάδα της, ἡ ὅποια εἶχε στενὲς σχέσεις με τὴν οἰκογένειαν τοῦ νεαρῦ δικηγόρου. Ἡ φίλη της παρουσίασε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γευμάτου τὴν Ειρήνην στὸν Κλαύδιο ὁ ὅποιος, ὅπως ἦταν φυσικὸ, τὴν παρεκάλεσε νὰ χορῶσιν μαζί ἕναν χορῶ.

Καθὼς ἐγόρευαν τοῦ εἶπε πὼς ἦσαν γέροντες καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθέτη τὰς ἀντιλήψεις της γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὴν κοινωνία καὶ γιὰ τὸν γάμο.

— Δὲν θὰ παντρευθῶ ποτέ, τοῦ εἶπε, παρὰ μόνον μ' ἕναν ἄνδρα πού νὰ μ' ἀρέσῃ πραγματικὰ γιατί εἶναι καὶ ζῆσος μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κάνω εὐτυχισμένον τὸ σύζυγό μου.

Ὁ Κλαύδιος τὴν ἐπεδοκίμασε χαμογελῶντας: — Ἄ! Ἄν ὅλες ἡ νέες ἦταν σὰν εἰσές, τῆς εἶπε, ὁ κόσμος θὰ ἦταν ὀρεινός, ὀρεινός ὀρεινός...

Ὅταν τὴν συνῶσε ὡς στὴν θέσι της, ἡ Ειρήνη ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ. Ἦταν βεβαία πὼς ὁ Κλαύδιος θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ὁ ἰδεώδης σύζυγος.

Ἡ συνάντησις ἐκείνη, ὅσο λιγότενι κα' ἂν ἦταν εἶχε τονώσει ἀκόμη περισσότερο τὸν ἐρωτικὴ της γι' αὐτόν.

Ἀπ' τὴν ἡμέραν ἐκείνη, ἡ νέα ἐπρόνοιε νὰ διασταυρῶνται πολλὰ φορὰς στὸν δρόμο με τὸν Κλαύδιο, με τὴν κορυφὴ ἐλπίδα διὰ θὰ

τὴν πληροῖζε καὶ θάπαινε κουβένταν μαζί της. Ἀλλὰ ἐκεῖνος περιοριζόταν νὰ τὴν χαϊρετῇ με σεβασμὸ καὶ νὰ προσπερνᾷ ἀμίλητος καὶ σοβαρὸς.

Μὲ τὴν αἰσιοδοξία της, ἡ Ειρήνη φαντάσθηκε διὰ ἡ στάσις του αὐτὴ ὄφελετο στὴν συστολή πού τοῦ ἐνέπαινε ἡ παρουσία της. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ τὸν πλησιάζῃ ἐκείνη καὶ νὰ τοῦ πλάνη κουβένταν. Ὁ Κλαύδιος με τὴν ἀρέσεια καὶ τὴν καταδεκτικότητα πού τὸν χαρακτηρίζε, σταματοῦσε καὶ φηλοῦσε μαζί της μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ Ειρήνη ποτέ της δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ διὰ ἔτσι καταδεκτικὸς κα' εὐχάριστος ἦταν με ὅλον τὸν ὄμοιο καὶ γι' αὐτὸ, με τὴν ἰδέαν πὼς τὸν ἐξεχώριζε ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους, πῆρε μιά τολμηρὴ ἀπόφασι.

Σ' ἕναν ἄλλο μεγάλον χορῶ πού βρέθησαν κα' οἱ δύο καὶ χόρευαν μαζί, τοῦ εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ.

— Ἀντὶ νὰ χορῶσιν δὲν πᾶμε καλύτερα νὰ κάνουμε καμμιὰ μικρὴ βόλταν; Ἔθελο νὰ σὰς μιλῶσω.

— Εὐχάριστος, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ τὴν ἀκολούθησε πρῶτον μὲ μιά γωνία, ὅπου ἦμα ἐκάθισαν, ἡ Ειρήνη τοῦ εἶπε:

— Θὰ κάνω κάτι πού μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀδιανοητικὸν... Γι' αὐτὸ σὰς προειδοποιῶ καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην ἐκ τὸν προτέρων. Ἄν παραβῶναι τοὺς καιθερωμένους κοινωνικοὺς τύπους τόσο τὸ γερόντιο γι' αὐτοὺς. Δὲν μπορῶ πειὰ. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ στὴν ἀβεβαιότητα στὴν ὅποια βρισκομαι σήμερον... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶθω...

— Γιὰ νὰ μᾶθετε, δεσποίνις; ὠτίησε με κάποια στενωχόρια ὁ Κλαύδιος πού εἶχε γίνει κατακοκκίνος.

Εἶχε ἄραγε μαντεύσει τὴν ἰδέαν νὰ τοῦ πῇ; Ἡ Ειρήνη παρεξήγησε τὸ κοκκίνισμά του ἀκριβῶς γι' αὐτὸ βρήκε:

— Σὰς ἀγαπῶ, τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῇ:

Ἡ Ειρήνη μόλις ἐπρόφερε τὴν φράσι αὐτὴ αἰσθάνθηκε νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ἡ δυνάμεις της καὶ κάθισε, σὲ μιά καρέκλαν πού ἦταν ἐκεῖ κοντὰ, ἀποκαρῶμένη. Ὁ Κλαύδιος, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα του, τὴν χαϊρετῆσε, ἀποκαρῶνθηκε καὶ κάθικε ἀνάμεσα στοὺς χορευτάς.

Τὸ χρέτιμα ἐκεῖνο ἦταν πάρα πολὺ δυνατὸ γιὰ τὴν Ειρήνη. Λίγο ἔλειψε νὰ πεθῶν ἀπ' τὴν λύπη της. Ὅλα τὰ ὄνειρα πού εἶχε πλάσει, ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας πού ἐχτιζε τόσα χρόνια τώρα, εἶχε σφρασιτῆ κατὰ γῆς, παρασύροντας κα' ἐκείνην στὴν κατάρρεσι του...

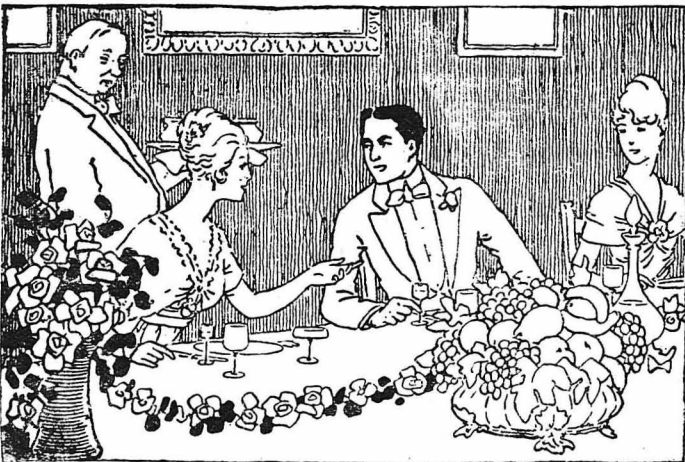
Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη τὰ χεῖλι της δὲν χαμογέλασαν ποτέ πειὰ. Ἐζῶσε με τὴν λύπη της. Τὴν ἐζήτησαν πολλοὶ νέοι σὲ γάμο, ἀλλὰ τοὺς ἀπέκρουσε ὄμοιος. Πέρασαν χρόνια δλόκληρα, χρόνια πολλὰ πόνου καὶ δακρύων. Ἐκλαψε τόσο πολὺ, πού στέρεψαν πειὰ τὰ μάτια της ἀπὸ δάκρυα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ τῆς ἀνήγγειλαν διὰ ὁ Κλαύδιος παντρευθῆκε, δὲν βρήκε ὅπτε τὴν δύναμι νὰ συνηνθῇ, ὅπτε νὰ χύσῃ ἕνα δάκρυον. Καὶ ὁμοιος τὸν ἀγαποῦσε πάντα. Ἀλλὰ με μιά ἀνάτη ἀπελπισμένη, θαμμένη καὶ κρυμμένη σὲν καταβῆταν τῆς ψυχῆς της. Ἐτοῖ πέρασαν κα' ἄλλα χρόνια πολλὰ.

Μιά μέραν ἄκουσε χτύπος στὴν πόρταν της καὶ κατέβηκε ν' ἀνοίξῃ μόνη της. Ἦταν ὁ Κλαύδιος.

Δὲν εἶχε πειὰ τὴν εὐθύμην καὶ εὐχάριστῆμένη ὄμν, ὅπως ἄλλοτε. Φοροῦσε πένθος καὶ τὸ μέτωπό του τ' αἰλάκωναν βαθεῖς ρυτίδες.

Χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπ' τὸ στόμα της, χωρὶς κᾶν νὰ τὸν χαϊρετῆσῃ, τὸν ὠδήγησε σὲ σαλόνι της καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθικμα. Ἐκεῖνος δὲν κάθικε, ἀφοῦ ἄλλως τε κα' ἐκείνη εἶχε μείνει ὀρθη καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποίνις, θὰ ξέρετε βέβαια διὰ κάποτε εἶχα παντρευθῇ. Ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες ἐρίμα χήρος. Πρέπει νὰ ξέρετε διὰ ἡ ἀπροδοκῆτη καὶ τολμηρὴ ἐκείνη ἐξομολόγησις πού μοῦ κᾶνᾶτε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια με ἔκανε πολὺ δυστυχισμένον. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν σὰς ἀγαποῦσα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορούσα νὰ σὰς ἀφῶσω νὰ ἐλάψετε. Ἀλλὰ σιγά—σιγά μιά μεταμέλειαν με κυρίεσε. Ἐπρεπε τάχα νὰ σὰς ἀποκαρῶσω, ἔτσι ὅπως ἔκανα ἐκεῖνο τὸ βράδιον; Ἀυτὸ συλλογιζόμενον διαρκῶς. Δὲν θὰ ἦταν καλύτερο νὰ σὰς γνωρίσω περισσότερο; Ἡ σκέψις αὐτὴ με ἔκανε δυστυχισμένον. Κάθε φορὰ πού ἀνεκάλυπταν ἕνα ἐλάτρωμα στὴν γυναικιαν μου, ἄμέσως, αὐτομάτως: καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, συλλογιζόμενον διὰ σεις δὲν θὰ τοῦ εἶχατε τὸ ἐλάτρωμα αὐτὸ. Κατέληξα νὰ σὰς θεωρῶ ὡς τὴν ἰδεώδη γυναίκα. Καὶ

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γευμάτου.

ΕΒΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ GEORGES HAURIGOT

Η ΗΡΩΪΣ

ΙΤΑΝΕ μιά μικρούλα χαριτωμένη, λεπτοκαμομένη, ροδοκόκκινη, με χεϊλή κατωκόκινα, με ζωηρό γέλιο, καθαρή, φρόνημη, πρόθυμη και πεταχτή σαν ποντικάκι.

Μιά μέρα πέθανε ή μητέρα της και έπειτα από λίγον καιρό ένα βράδυ ο πατέρας της έφυγε και δεν ξαναφύρισε πειά στο σπίτι. 'Απ' την στιγμή που χάθηκαν οι δυο εκείνοι άνθρωποι, οι οποίοι αποτελούσαν όλη την οικογένειά της, ή μικρούλα βρέθηκε μόνη, κατόμιση μέσ' στον κόσμο. "Ως τόσο τά κατάφερε και μεγάλωσε. "Έγινε μιά κοπέλλα άχαρη και αδύνατη. "Απ' την παλιά, την παιδιακίτικη όμορφιά της δεν της έμειναν παρά μόνο τά μάτια της, δυο μάτια μεγάλα και όλο-απόφυλλα που έμοιαζαν με δυο μαύρα διαμάντια. "Έλεγε πως ήταν δεκαέτη χρονών. Πώς είχε καταφέρει να ζήσει και να φθάσει σ' αυτή την ηλικία; Μυστήριο. "Όταν έβρισκε δουλειά, εργαζόταν. "Άλλά όταν δεν έβρισκε δουλειά; Πώς κατορθώνε να ζή; Καινας δεν τό ήξερε. "Όπως ζόντ τ' άδεδστοτα σκυλλιά. "Έκεινο τ' άπόγευμα περπατούσε στο λιθόστρωτο μ' ένα βήμα κλονιμένο... Έλεγε δυο μέρες να φάη. Τό τελευταίο φαγητό της ήταν μιά φέτα ψωμί που της τό είχε πετάξει κάποιος σπλαχνικήν νοικοκυρά.

Έξαντήμενη άπ' την πείνα κι' άπ' την κόουρσι, κούτεζε δεξιά κι' άριστερά, σάν τ' κλονημένο λαράκι που ζήτηει άλαφιασμένο ένα καταφύγιο. "Ένοιωθε τά γόνάτα της να κλονίζονται, τ' αυτιά της να βουίζουν και κάπου - κάπου ένας πικρός πέλος σκέπταε τά μάτια της, ενώ στό στομάχι της κεντούσαν δυνατοί κι' άβάσταγοι πόνοι... Της έροχόταν να φωνάξη δυνατά, τόσο δυνατά πού να την άκουση όλο τό Παρίσι: «Πέναις».

Έκεινη την στιγμή κάποιος λούδοτρος της έδωσε μιά έντυπη διαφημιση που έγραφε γιά την μεγάλη άνακάλυψη του Παστέρ - ήταν ή έποχη που ο Παστέρ είχε άνακαλύψει τό μικρόβιο της λύσσας. "Η διαφημιση αυτή, εκτός των άλλων έγραφε άκόμη ότι ο Παστέρ χορηγούσε δωρεάν τροφή και κατοικία - άφθονη τροφή μάλιστα - σ' εκείνους που τους είχαν δαγκώσει λυσσομαμένα σκυλλιά και δεχόντουσαν να δοκιμάση επάνω τους τόν αντίλυσιχο όρόό του.

"Όλα αυτά τά διάβασε ή νέα με τά λίγα γράμματα που είχε κατορθώσει να μάθη.

Τά διάβασε πολλές φορές κι' έπειτα στάθηκε συλλογισμένη με ύφος ορμώδες. "Έκεινο πού είχε κάνει την μεγαλύτερη έντύποισι στην αστιομένη φαντασία της δεν ήταν τό μεγαλειό της άνακαλύψεως του Παστέρ, ούτε ή φημη του, αλλά ή λεπτομέρεια ότι ο μέγας εκείνος σοφός και φιλόάνθρωπος περιπόιταν και τάγιζε μέσ' στο σπίτι τον βέλιον που είχαν δαγκωθεί άπό σκυλλιά.

Και άθελά της, μιά φράσις παραπόνου βγήκε άπ' τό στόμα της.

- Γιατρούνει την λύσσα, αλλά την πείνα δεν βρισκει κανένα να την γιατρέψη!...

Μηχανικά προχώρησε στο δρόμο της ψιθυρίζοντας. «Και όμως θέλω να φάω, πρέπει να φάω».

"Έκεινη την στιγμή ειδη, στην άκρη ενός δημοσίου κήπου, μεγάλη συγκέντρωσι κόσμου.

"Η απόκλιση στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα πλησίασε να ιδη κι' αυτή τι συνέβαινε.

Κάτω άπό έναν πέτρινο πάγκο ήταν τρυπομένο, με τά μάτια γουρλωμένα άπό τρόμο ένα μικρό παιδάκι. "Απέναντί του, συμμαζεμένοι και έτοιμος να ορμήση εναντίον του μικρού, βρισκόταν ένας μεγαλόσωμος σκύλλος λυσσομαμένος. "Η όψη του ήταν φοικωδής. Με την ούρα τρυπομένη κάτω άπ' τά σκέλη του, βγάζοντας άφρούς άπ' τό δλάνοιτο στομά του με τά μάτια κατακόκινα, ματωμένα φαίνονταν σάν να μαγνητήσε τό δίστιχο παιδάκι. Κάθε τόσο άπ' τό στόμα του έβγαινε ένας οργής απάσιος, ένας οργής που όποιος τον άκουσε μιά φορά δεν τον ξεχούσε ποτέ του.

"Όλοι όσοι ήταν μαζεμένοι εκεί γύρω έβλεπαν τό θέαμα με τρόμο, χωρίς κανένα τους να τολμήσει να κινηθη. "Όχι τόσο άπό φόβο αλλά γιατί φοβόντουσαν ότι με την παραμικρή τους κίνησι

σήμερα μπορώ να σάς πώ χωρίς δισταγμό...Σάς αγαπώ...Σάς αγαπώ με μιά αγάη σταθερή, δυνατή, ακλόνητη...

Σταμάτησε περιμένοντας την απάντησι της Ειρήνης.

"Έκεινη χωρίς να σκεφθη ούτε στιγμή προχώρησε προς την πόρτα και την άνοιξε νιτταζόντάς τον στό μάτι και δείχνοντάς τον έτσι ότι έφερε τα φύγη. Τά χεϊλή της δεν έπόφεραν ούτε λέξι.

"Ο Κλαυδίους κοινοστάθηκε μιά στιγμή διατακτικός κι' έπειτα ύπήκουσε. Χαϊρέτσε άμίλητος και έφυγε.

Τότε ή Ειρήνη σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα και έμεινε εκεί ώρες πολλές ακίνητη, άμίλητη, με τά μάτια στεγνά. Έλεγε ύποφέρει πάρα πολύ και τώρα δεν είχε την δύναμη έναν στεγαμένο να βγάλη, ούτε ένα δάκρυ να χύση γιά την ευτυχία που της είχε έρθει έστω και τόσο άργά και πού την είχε διώξει ή ίδια άμετακλήτως και γιά πάντα.

ALBERT ACREMANT

ο σκύλλος θά ώρμώσε εναντίον του παιδιού. Μερικοί έψαχναν να βρουν κανένα χωροφύλακα γιά να τό σκοτώση. "Αλλά χωροφύλακας δεν φαινόταν πουθενά.

Ζαφνικά άκουσαν μιά άσθετική αδύνατη φωνή που έλεγε: - "Άφήστε με να περάσω.

Και ειδαν μιά μεγαλόσωμη κοπέλλα, σκελετώδη, με κορμί άχαρο, να προχωρη προς τον σκύλλο πατώντας στις μύτες των ποδιών της και να τον πλησιάζη από πίσω. Και τότε μιά κραυγή τρώιου έξερυγε άπ' τά χεϊλή όλων. "Η νέα εκείνη, ή δυστυχισμένη και ή απόκλιση, πλησίασε τον σκύλλο κι' έπειδή δεν είχε δύναμεις να παλέψη εναντίον του, τον έπιασε άπ' τά στήθεια, τον έφερε κοντά στο σώμα της και τον έσφιγγε με όση δύναμη της είχε άπομεινε στη σκελετώδη άγκυλιά της. "Ο σκύλλος ινάστοταν έδω κι' εκεί γιά να της ξεσύγη και συγχρόνως της κατέτρογε με τό αφρισμένο στόμα του, τά μάγουλα, τά χέρια και τά στήθη της. Καταβάλλοντας μιά ύπέρτατη προσπάθεια ή απόκλιση, προχώρησε μερικά βήματα, κρατώντας πάντα στην άγκυλιά της τον σκύλλο, ως την άκρη της γεφύρας, άκούμπησε στο παραπέτασμα, άνασηκόθηκε και τον πέταξε μέσα στο ποτάμι, στον Σηκουάνα. Μιά κραυγή άνακουφίσεως έξερυγε άπ' τά χεϊλή όλων. "Αλλά σχεδόν άμέσως έτρεξαν άνήσυχου κοντά της γιати την ειδαν να σωριάζεται κατά της άνασθήτη.

Την έπιασαν και την σήκωσαν στά χέρια καθώς ήταν καταματωμένη. "Η καϊμένη τότε άνοιξε τά μάτια της και της ειπε σιγανά: - Πηγαίνετε με στού κ. Παστέρ...

Κανένας δεν μπόρεσε να κατάλαβη τι έννοια είχε ή φράσις εκείνη και γιати ή απόκλιση ζήτησε να την πানে στού κυρίου Παστέρ. Γι' αυτό, άντι να ικανοποιήσουν την έπιθυμία της, δύο άστρυφύλακες πού είχαν φθάση εν τώ μεταξύ, την έβραλαν σ' ένα άμάξι και την πήγαν στην άστυνομία. "Έκει ο διευθυντής ο ίδιος την συνεζάρη θεμα, της πήρε τό όνομα και τό επώνυμο και της ειπε γελαστός: - Θά κάνω άμέσως, δεσποινίς, άναφορά στον νομάρχη. Γιά τό περιγράφο των ηρώιόμ σας και ήμαι βέβαιος ότι θα γήγορα θά σάς άπονεμηθη τό μετάλλιο της σωτηρίας.

Στά λόγια εκείνα ένα πικρό χαμόγελο φάνηκε στά χεϊλη της και ειπε με άτονη φωνή.

- Πηγαίνετε με στού κυρίου Παστέρ, όσο μπορείτε γεγορωτέρα. Δεν άντέχω πειά...

"Η καϊμένη δεν τολμούσε να συμπληρώση τη φράσι της, να τους πη την άλήθεια, ότι πενούσε, ότι ασσανταχτού δλόκληρες ώρες δεν είχε βάλει μπουκι στο στόμα της.

Την φορά αυτή, ο διευθυντής ικανοποιήσε την παρακλήσι της. Διέταξε να φέρουν άμέσως ένα άμάξι, την έβαλε μέσα, μαζύ με έναν χωροφύλακα και την έστειλε στο έργαστήριο του Παστέρ.

Στόν δρόμο ο χωροφύλας θέλησε να πάση κουνέτα μαζύ της, αλλά ή απόκλιση ήταν βυθισμένη στους ορμωσμούς της και ένα χαμόγελο χαράς είχε αρχίσει ν' άνθίζη στά χεϊλη της, με την σκέπη ότι θά γεματίσει επί τέλους άνθρωπινά.

Κάποια στιγμή τά άटना χεϊλη της ψιθυρίσαν: - Πρέπει να τον φάνε κανένα τά σκυλλιά, γιά να του δώσουνε οι άνθρωποι να φάη...

GEORGES HAURIGOT

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΛΑΚΑΣ

Τό καλοκαίρι του 1854 ο Ατοκράτορ Ναπολέων ο Γ' είχε πάει να έπισκεφθη μαζύ με την νεαρά αυτοκράτειρα Εύγενία τον λιμένα του Χερβούργου, όπου είχαν γίνει την εποχή εκείνη σπουδαία λιμνικά έργα. "Ένα πρωί ο Ατοκράτορ είχε πιη μέσα σε μιά βάρκα μαζύ με τον ύπουργό των ναυικίων και περιεργάζετο ένα μεγάλο μονάριο που είχε γίνει κατά σύστασις και προτροπήν του ύπουργού αυτού. Μαζύ τους βρισκόταν κι' ένας γέρος ναυικός, τον όποιον ο Ναπολέων είχε διορίσει λιμεναρχή. "Ο Ναπολέων λοιπόν μιλούσε με τον γέρο γιά τό μονάριο και του ζήτησε την γνώμη του γι' αυτό.

- Κατά τη γνώμη μου πετάξατε άδικα ένα σωρό παράδες στο νερό, ειπε ο λιμεναρχής.

- Έμένα όμως με έρεβραύσαν ότι τό έργο αυτό θά έχη μεγάλη σημασία και χρησιμιότητα, ειπε ο Ναπολέων.

- "Όποιος σάς τό ειπε αυτό, Μεγαλειότατε, εινε ένας βλάκας, βλάκας με πατένια, εδήςλωσαν ο ναυικός.

"Ο Ναπολέων, έστράφη προς τον ύπουργό των Ναυικίων, ο όποιος ήταν και ο εισηγητής του έργου, και του ειπε γελόντας: - Άκούστε τα, κύριε δούξ!

